

המשר לפרשת: ויחי.

אשר היה ידוע ומלומד בהוצאת רוחות דיבוקים.

ידידים גדולים היו אשר הרבו ללמוד יחדיו בדברי תורה וקבלה בירושלים העתיקה. ערב אחד, בשעה שהתעמקו בדברי אלוקים חיים, אמר לפתע אחד לחבירו: "בוא ונעשה הסכם בינינו כי מי שיפטר ראשון מהעולם, יבוא בחלום לחברו ויאמר לו מה מעמדם של לומדי התורה בפשט ובקבלה בעולם העליון?. מה שכרם וכיצד משפיע לימודם בשמיים?". הסכימו השניים ולחצו ידיים.

והנה, לאחר מספר שנים, נפטר חכם יהודה עדס זצ"ל ראשון. כל גדולי ירושלים ורבותו מעמך בית ישראל השתתפו בהלוויה וכיבדו את הגאון הקדוש בדרכו האחרונה. המקובל האלוף, רבי יהודה פתיה זצ"ל, זכר את ההסכם שעשה עם ידידו הקדוש והמתין בכליון עיניים לקיום ההבטחה.

והנה, בסיום השבעה' בעת אשר עלה רבי יהודה פתיה על יצועו, רואה הוא בחלמו את רבי יעקב עדס אשר מתגלה אליו ואומר לו: "באתי לקיים את הבטחתי – דע לך, כי כאשר עליתי לשמיים הראו לי בדיוק מה מתרחש בעולם האמת ומה השכר שמקבל כל יהודי על כל פעולה ומצוה שעושה הוא בעולם שלכם למטה. אך דע לך, כי אם רצית לדעת מהו השכר שמקבלים בשמיים לומדי התורה – איני יכול לגלות לך, מפני שאין לך השגה וכלים להבין כמה גדול וחשוב שכר של יהודי העוסק בתורה אפילו רגע אחד, ששכרו רב לאין ערוך ולאין שיעור שאין אפשרות לתאר במושגי עולם הזה את מעלתו, ובפרט אם עוסק הוא בתורה בקביעות.

אך דבר אחד אכן יש לי רשות לגלות לך, והוא: האם זוכר אתה את 'פלוני אשר נפטר לפני מספר שנים והיה מסתובב בבית הכנסת בירושלים ומחלק לאנשים 'טבק על מנת לעורר אותם שילמדו יותר טוב?...' דע לך, כי אם היו בני אדם יודעים כמה שכר נתנו לו על כך, כיוון שהיה גורם בכך הנאה מועטה לאנשים, היו מחלקים הם 'טבאק' כל ימי חייהם. כי אדם הגורם שמחה קטנה לחברו, אוי כמה שכר גדול מחכה לו בשמיים!'

ואז סיים רבי יעקב את דבריו ואמר: "ואולי כעת תבין, שאם כה גדול אדם המחלק טבאק ליהנות אנשים, אז כמה גדול ועצום שכרו ומעלתו של אדם העמל בתורה בפשט ובסוד, לאין ערוך ולאין שיעור!..." על כל מצוה שעושה אדם בעולם הזה שכרו רב וצפון לעולם הבא ונחשב הוא כאילו הינו עדיין חי בעולם הזה, גם אחר פטירתו, והגדול מכולם הוא עסק התורה הקדושה אשר בכל רגע זוכה לשכר נצחי ובלתי ישוער!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: צו.

החיצוני - "אני לא מסכים שאף אחד יתפלל פחות מחמש דקות".

אבל לעבוד רק על הנקודה הזאת, שאסור להתפלל פחות מחמש דקות, וזהו?! אז הילד עומד ומתפלל ומסיים את התפילה אחרי שתי דקות, איך שהוא רוצה, לא מי יודע מה. רק אחרי מלחמה - שהוא הכין בבית את הסוגיא יפה, הוא מצליח להשתלט על הסוגיא, יושב עם הילדים ומסביר להם בטוב טעם את הסוגיא, ואז הילדים נהנים.

אבל הרבה פעמים אין למורה כח, הוא מבולבל בכל מיני טרדות, וע"י כך הוא מייאש את הילדים מלימוד הגמ', הוא גורם להם לנכות רוחנית לכל החיים.

ויש כאלה מורים שהם ממאיסים לילדים את ההנאה שבתפילה, גם בבתי ספר חרדיים.
יש גם שיטות: אומרים לילד, 'כמה זמן התפללת על השעון? שמע, זה לא יכול להיות, שתפילת עמידה שאמורה להמשך לפחות כחמש דקות, תתפלל בארבע דקות! ולכן נותנים לו כל מיני עונשים, לא פשוט העסק הזה.
אם נגיד שהמורה רואה שזו הפקרות ממש מצד הילד, ולכן הוא העניש אותו, אבל לפחות שמצד שני יעבוד איתם על המשמעות של הדברים, מה זה תפילה, כמה האדם נצרך לתפילה, מה צריכים להרגיש כשעומדים לפני ה', שיעבוד גם על החלק הפנימי בתישלובת עם החלק החיים!...

כשהילדים גדלים, יש הנהגות שונות בין סוגי הבתים, יש בתים שלא היה בהם ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.

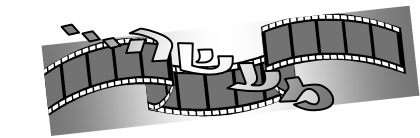
בס"ד	מצא את המסתתר				
לפרשת	ויחי				
מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .				
ל	ח	ו	ג	מ	ש
א	כ	מ	כ	ל	מ
ר	ה	א	ד	מ	א
ש	ש	י	א	כ	ל
י	מ	ח	ו	ש	ת
ב	ו	ר	א	ה	ש
ק	ט	ו	ב	ח	מ
ע	ח	ב	כ	ל	י
י	פ	ח	ע	מ	ל
מ	ל	ר	מ	ת	ת
ח	ל	ב	א	ל	ה
ר	ת	י	ה	י	א
ו	י	פ	נ	ע	נ
כ	ח	ס	ז	ו	ל
ב	ל	ו	מ	ל	ח
ח	ל	י	ח	מ	ה

לוח	כנען	יעקב
שמעון	יוסף	שמאל
שכל	מפרץ	זרעך
אפרים	עולם	פללתי
ראובן	הולדת	ישראל
בחרבי	מנשה	כן
ארצה	בכור	הראח

האם מצאת את המשפט :

קחלת פרק ג

מאת : וגם כל האדם שיאכל ושתה וראה טוב בכל עמלו מתת אלהים חיה

הניתוח שכה התעכב...

להלן סיפור, המעובד מפי הרה"ג **ר' אשר קונלסקי** שליט"א והובא ב'פניני פרשת השבוע'. הרב שמע את הסיפור מפי בעל המעשה בעדות אישית.

אחד מבניו היה צריך לעבור ניתוח מורכב בגלל בעיה רפואית. האב ביקש לערוך את הניתוח בהקדם האפשרי, אולם יש רק כמה רופאים מומחים בודדים שיכולים לעשות ניתוח כזה. תור אצלם אפשרי רק לאחר המתנה של חודשים ארוכים. האב לא נח ולא שקט. הוא הפעיל את כל הקשרים העומדים לרשותו, לחץ על עסקנים. אולם לגדל אכזבתו-דבר לא הועיל.

כשהוא עדיין מצטער על כשלונו בהקדמת הניתוח, הגיעה לארץ זריקה ייחודית, שזה עתה קיבלה אישור רפואי בארה"ב. יודעי דבר טענו, שישנו סיכוי גבוה שקבלת הזריקה - עשויה לפתור את הבעיה הרפואית ולייתר את הצורך בניתוח. הילד קיבל את הזריקה מספר פעמים, וראו זה פלא – הבעיה חלפה עברה. הוא הבריא לחלוטין ללא צורך בניתוח!

האב, כשסיפר את המעשה, הוסיף ואמר: "לא יאומן כי יסופר! באותה עת בה הצטערתי והתאכזבתי, שאינני מצליח להקדים את מועד הניתוח - באותה עת ממש בורא עולם סידר לבני רפואה קלה יותר. הנה כי כן, כל עפכה לטובה. כשמשהו לא הולך – כנראה, יש לכך סיבה טובה!

רבינו מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל

מסופר על מרן הגאון רבינו מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל שכשהיה בחור בישיבה הגיע לעיר גדול הדור רבי ישראל מאיר הכהן מראדין הלוא הוא בעל ספר החפץ חיים והמשנה ברורה ועוד, וכל בני הישיבה יצאו לקראתו חוץ מרבי מיכל יהודה לפקוביץ שנשאר בישיבה ולמד תורה ונעשה לגאון עצום וראש ישיבת פוניבז', והיה אתו מעשה מזעזע כל לב.

שבהיותו בביתו, פעם אחת הוא הרתיח סיר חלב על הגז והנה הוא ראה שהסיר חלב רותח ומיד הוא מיהר להחזיק בידית ולהזיזו משם, אלא שהידית משום מה היתה רעועה וכל החלב הרוותח נשפך על בתו הקטנה בת השנה, ומיד הוא הזמין אמבולנס ורץ לבית החולים, אבל יושב בשמים כבר גזר את הגזירה, והיא נפטרה לעולם שכולו טוב. והרב לפקוביץ מיאן להתנחם, וכאב לו עד מאוד, והנה אחר כמה

ימים מהשבעה הוא נכנס לביתו של גאון הדור החזון איש בתקוה שהחזון איש יעודד אותו וינחם אותו, אך החזון איש כאילו התעלם מצרתו, ואמר לו יש לי כאן קושיא על התוספות והסבר נפלא ברש"י ומשם צללו לרמב"ם וגם לרשב"א עד ששקעו בעומקה של סוגיא עמוקה מאוד כאילו אין בעולם כלום חוץ מהסוגיא הזו כך במשך שלוש שעות ולבסוף אמר לו החזון איש אם אתה רוצה נחמה, רק התורה הקדושה יכולה לנחם אותך אין נחמה אחרת, תשקע שוב בתורה יומם ולילה וה' ברחמיו המרובים ישלח לך ניחומים, וכן היה.

א. בענין סעודת-בר מצוה, וחשיבות יום זה

שם: מצוה על האדם לעשות סעודה ביום שנעשה בנו בר מצוה כיום שנכנס לחופה, והיינו ביום שנכנס לשנת י"ד, וטעם הסעודה משום דעכשיו נעשה איש ישראל שנצטוה במצוות התורה. ומקורו טהור בזוה"ק בכמה מקומות שמפליא מאד בגדולת יום זה שנכנס אדם לעול מצוות, וכן עשה הרשב"י בעת הגיע בנו רבי אלעזר ליום זה, וכלשון זוה"ק (ד"ח בראשית י"ד. בתרגום ללשון הקודש) "ביום שנעשה רבי אלעזר בר מצוה הזמין רשב"י אביו את חכמי המשנה לסעודה גדולה שעשה להם וכיסה את כל ביתו בכלים יקרים וכו' והיה שמח מאד, אמרו לו מהו שמחתו של רבי ביום זה יותר משאר הימים, אמר להם בשביל שיום זה יורדת נשמה קדושה עליונה לרבי אלעזר בני, ובסעודה זו תהא שמחתי שלימה וכו', ישבו שם ג' ימים ויגעו בתורה ולא היה דבר סתר במשנה שלא לימדם רשב"י וכו', וסיום דבריו (שם כ א) "ביום חתונתו, ביומא דכשר למיעבד פקודא דאורייתא, וכו' והוא מתליסר שנין ולעילא, דההוא יומא חובתא על צדיקיא למיעבד חדוותא דליבא דלימא סליק לחופה".

וכדמשמע בזוה"ק יש לכתחילה להשתדל שיהיה סעודה זו ביום הולדתו השלושה עשר, לא מוקדם ולא מאוחר, ואפילו בתשעת הימים, אך אם יש סיבה נחוצה או אבילות ר"ל אפשר לדחותו, וכדברי המג"א והמש"ב בשם המהרש"ל שאם הנער (או כל ת"ח אחר) דורש הרי זה סעודת מצוה אפילו אינו באותו יום.

ואין שום מניעה לשלב את סעודת הבר מצוה עם שאר שמחות וכגון שמחת חתן וכלה או הכנסת ספר תורה וכדו', וכן מותר לערוך סעודה זו בשבתות וימים טובים פורים וחולו של מועד, ואין בכך משום 'אין מערבין שמחה בשמחה'. ובמסכת סופרים (פי"ח ה"ה) "וכן היה מנהג טוב בירושלים וכו' בין י"ג שנה מוליכו ומקרבו לפני כל זקן וזקן כדי לברכו לחזקו ולהתפלל עליו שיוכה בתורה ובמעשים טובים".

ב. בת שהגיע לגיל מצוות (י"ב שנה)

שם: מצוה על האדם לעשות סעודה ביום שנעשה בנו בר מצוה וכו' משום שעכשיו נעשה איש ישראל שנצטוה במצוות התורה. ודווקא בبن הנעשה בר מצוה, אבל בת שהגיעה לגיל י"ב שנה, אף שנכנסת לעול מצוות (הנהוגות בנשים), אין נוהגים לעשות סעודה ופירסום מדבר זה, כי בבנים ניכר הדבר שמעתה מצטרף למנין לכל דבר שבקדושה ולזימון ועולה לתורה וכדו', משא"כ בבת שאין ניכר הדבר, ועל ידיעה בעלמא אין עושים משתה ושמחה. ואדרבה, אסור לעשות סעודה בפומבי ובפירסום (באולם שמחות וכדו') בהגיעה הבת לגיל י"ב, משום שכל כבודה בת מלך פנימה, ואין זה אלא מנהג המתקדמים והריפורמים אשר מחקים את התנהגות הגויים ופירצה היא בחומת הדת, ויש בו משום ליתא דהשמר לך פן תינקש אחריהם.